Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 31 (591) * miercuri 17 aprilie 1957 * 4 pag. 15 bani

CHIPURI DINTR-O UNITATE

Grupa veselă

Cine sînt copiii din fotografia de mai sus? Școlari ca și voi. Invață la Școala medie nr. 2 din Craiova. Clasa? Aci sînt din toate clasele. Și toți laolaltă alcătuiesc „Grupa veselă". Ce e „Grupa veselă"? Ei, e ceva cu totul deosebit. Pentru ca să faci parte din această grupă, trebuie să îndeplinești mai multe condiții. Una: să fii vesel. Doi: să dorești să-i înveselești și pe cei din jurul tău. Trei, patru, cinci etc... să știi să cînți, să reciți, să joci teatru și așa mai departe.

Cum a luat ființă „Grupa veselă"? Intr-o adunare de unitate. Propunerea a fost a lui Corlățeanu și a pionierei Radu Nicolița.

— Ei, cei mai veseli dintre cei veseli să vină în grupa noastră, a spus Nicolița.

Și așa s-au adunat 15 copii, în urma unui „examen" sever. In primul rînd, întrebarea de căpătîi: „Cum înveți?" Și apoi:

— O poezie știi? Știi să cînți? Ce știi să cînți?

— Ți s-a întîmplat să fii supărat vreodată mai mult de două ceasuri?

— Bun. Dacă îndeplinești toate condițiile, ești de-al nostru.

Din „Grupa veselă" de la Școala medie nr. 2 mai fac parte Bobonete Vasile dintr-a VII-a, Popa Dumitru din clasa a IV-a (cel mic care în momentul acesta interpretează cîntecul „Nea Alecu") Ostroveanu Vasile, Nica Delia și alții.

Toți din „Grupa veselă" sînt prieteni, asta e de la sine înțeles. Merg împreună la plimbare, la cinema, la teatru și... (n-o să mă credeți) nu s-au certat niciodată.

Că sînt cunoscuți în toată școala și chiar în afară de școală, asta cred că vă închipuiți. Au prezentat „numere vesele" la consfătuirea regională a instructorilor, la adunarea pionierilor fruntași, la pomul de iarnă și în această pajiște la o simplă plimbare.

Corlățeanu Lucian

...Și acum, alți copii, alte chipuri.

Cu cel din fotografie (foto nr. 1) ați făcut cunoștință. E Corlățeanu Lucian din „Grupa veselă". Deși mic ca vîrstă (e doar în clasa a IV-a), e totuși „cineva" în școală. Cel mai bun cîntăreț. Cînd îl auzi cîntînd doina „Cavalul", ai sta și nu te-ai mai sătura ascultînd. Corlățeanu are ureche bună. Asta-i adevărul. Dar el muncește serios cînd e vorba să pregătească un cîntec. Asta nu-l împiedică să fie primul din clasă la învățătură.

Și-i tare ciudat acest Corlățeanu. De cînat, v-am spus, cîntă frumos, la Casa pionierilor frecventează însă cercul de pictură, pentru că e talentat la desen. De ajuns, vrea să ajungă mecanic. O să fie un mecanic năstrușnic. In timpul liber va picta și la adunări sau la plimbare o să cînte.

1

2

Radu Ion

— Eh, Radu! Radu ăsta (din fotografia nr. 2) prea pozează așa, în om studios. La priviți! Pun rămășag că are numai 5.

Asta-i Radu, dragi prieteni, și n-am ce vă face. Numai că nu vă grăbiți cu aprecierile. La urma urmei, nu poți cunoaște un om numai după o fotografie.

In clasa a V-a, Radu a fost președinte de detașament, în a VI-a a fost membru în colectivul de conducere al unității. La alegerile din acest an un școlar, un anume Volkovski dintr-a V-a (detașamentul de care s-a ocupat el) l-a propus membru în colectivul de conducere și apoi colectivul l-a ales președinte al unității.

— Dar cu sportul?

— Cu sportul? Ați aflat-o și pe asta? Ei, bine, chiar toate... Cum să zic... Ce mai, cu sportul a cam scrîntit-o. L-au și criticat în adunare. Dar ăsta e un lucru care se poate repara. Nu credeți?

Chiper Alexandru

— Fiți atenți!

Siminică, campionul de la Școala de 7 ani nr. 5, presează. A tras de trei ori în colțul drept și a patra lovitură o plasează imparabil, în colțul stîng. Chiper culege mingea și-și mușcă buzele. „Calm, calm, trebuie să fiu calm!" Enervarea la ping-pong echivalează cu înfrîngerea. E în joc onoarea școlii!

Chipurile băieților sînt încruntate. 10—6 pentru Siminică. Incetul cu încetul însă fețele se destind. O presă: 10—7. Un revers: 10—8. Mingea vine cu efect, Chiper o atinge ușor, ușor cu paleta, parcă o mîngîie. Adversarul o rela... în plasă: 10—9.

Hai, Chiper!

Dar aci n-ai voie să țipi ca la fotbal. Broboane mari de transpirație au apărut pe fruntea lui Chiper. Servește calm, metodic. Un schimb rapid de mingi. „Ura!" A fost peste puterile lor să nu scoată acest strigăt: 10—10! De aci încolo avantajul a fost al lui Chiper. Primul set l-a luat la 15. Al doilea și al treilea la... 9!

Asta-i Chiper — „gloria unității" la tenis de masă.

A. WEISS

Viața lui minunată!

„A fost un om
Cu fruntea ca un pisc pleșuv sub soare,
Cu ochii, doi copii în sărbătoare,
Cu inima, o mare în furtună,
Cu gîndurile, aripi vulturești."

Lenin! Infăptuitorul Marii Revoluții socialiste din Octombrie, omul care a luptat ca nimeni altul pentru descătușarea omului. Viața lui minunată o cercetează nu numai oamenii maturi, dar și milioane de copii din toate colțurile lumii, zeci de mii de copii din țara noastră.

Cabinetul Lenin de la Palatul pionierilor din București se pregătește în mod deosebit pentru ziua de 22 Aprilie, ziua nașterii lui Lenin. Elevii din clasele a III-a și a IV-a din Școala medie mixtă nr. 2 și Școlile de 7 ani nr. 150 și 124 vor participa la adunarea „Copilăria lui Lenin" organizată de cabinet. Copiii pregătesc albume, învață poezii, și aproape toți au citit cartea „Lenin în amintirea rudelor".

Și pentru elevii mai mari, din clasele V-VII, cabinetul Lenin pregătește o adunare asemănătoare: „Volodia Ulianov, elev și student". De astă dată vor participa pionieri și școlari din raioanele Grivița Roșie și 1 Mai. Această adunare a avut o perioadă de pregătire mai lungă. Incă cu două săptămîni în urmă, copiii au vizitat muzeul Lenin—Stalin, unde și-au îmbogățit cunoștințele despre Lenin. La această acțiune a cabinetului Lenin participă și cercul de literatură al palatului. El va organiza un concurs literar cu tema: „Ce mi-a plăcut mai mult din viața lui Lenin". Premierile se vor face în ziua adunării.

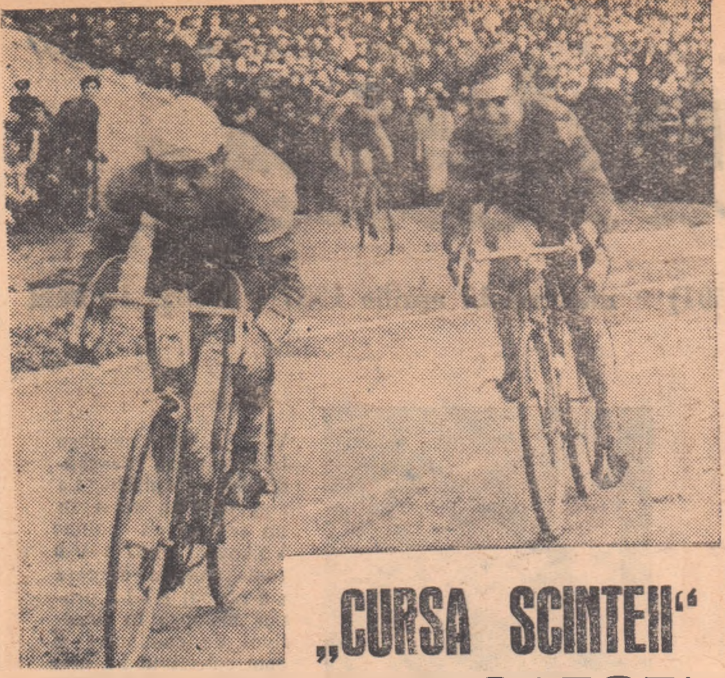
In ziua adunării... Un cor vorbit povestește în versuri despre Lenin... In versurile de mai sus... Și glasurile se ridică devenind tumult:

„Cu gîndurile aripi vulturești
Izbind cu măreție în poarta istoriei
Și care într-o zi a ridicat în aer pumnul și a spus:
„Noroade, sus!"

A. ALBU

Clipe de destindere în mijlocul naturii proaspete!...

„CURSA SCINTEII" ARE DOI CIȘTIGATORI

De la Orașul Stalin cei 73 de cicliști care au mai rămas după prima etapă au avut de luptat cu vremea proastă. Mai sînt cițiva kilometri pînă la Sibiu. Lupta decisivă se dă pe străzile orașului. Poreceanu atacă hotărît și ajunge primul pe stadionul din Sibiu. El a parcurs cei 144 de kilometri în 3 ore 50' 39" Obținînd această victorie, el ocupă primul loc in clasamentul general al celor două etape...

A început etapa a III-a. Părăsim Sibiul și ne îndreptăm din nou spre Orașul Stalin. Pînă la marginea Orașului Stalin s-a pedalat în pluton cînd, Maxim ia avans. Pe străzile orașului însă, este urmărit îndeaproape de Dumitrescu, iar cu 200 metri înainte de sosire, acesta din urmă îl depășește cîștigînd astfel cea de a treia etapă...

După o zi de odihnă am pornit în ultima etapă. Am plecat de la Orașul Stalin pe o ploaie torențială Lalev ne face o surpriză: se avîntă singur înainte pe serpentinele de la Timișul de Sus. In Predeal este prins de Filippov și Maxim. Pînă la intrarea în București nu se produce nici o evadare. De abia la Casa Scînteii începe lupta decisivă. Străzile principale sînt străbătute în viteză mare. Istrate reușește să intre primul pe stadionul „23 August", cîștigînd astfel ultima etapă. Cu toate acestea, Ștefan Poreceanu și C. Dumitrescu care au obținut timpul cel mai bun în toate etapele, cîștigă „Cursa Scînteii". Iată deci că ediția jubiliară are doi cîștigători...

Radu POPA

Și acum, iată cîteva cuvinte adresate vouă de către cei 2 cîștigători:

Cu prilejul „Cursei Scînteii" am văzut încă odată ce mult vă place vouă ciclismul. E un sport frumos care cere însă multă perseverență în antrenament, voință și dîrzenie.

Și eu mă ocup de ciclism de cînd eram ca voi.

Vă doresc mult succes!

ȘTEFAN PORECEANU

Peste tot, pe unde am trecut, pionierii au fost primii care ne-au întîmpinat cu brațele încărcate de flori.

Tuturor prietenilor ciclismului le transmit prin „Scînteia pionierului" mult, mult succes la învățătură și în activitatea sportivă.

C. DUMITRESCU

Ovizită la Moș Cristea

Auzisem prea multe lucruri bune despre moș Cristea ca să mai amîn hotărîrea de a-l vedea. Așa că într-o bună zi am luat drumul Botoșanilor. Trenul m-a lăsat cam departe de satul pe care-l căutam, Cucorenii. Dar cum în plin cîmp n-ai altceva de făcut, am pornit-o la drum. Și poate aș fi zăbovit eu, dar un crivăț tăios, așa cum numai oamenii de prin partea locului îl știu, m-a ajuns din urmă și m-a mînat pînă la destinație.

★

Camera în care m-a primit moș Cristea este un interesant laborator. Pe pereți vezi de la un capăt la altul planșe mari, pe care sînt prinse mănunchiuri de grîu etichetate cu denumirea și anul în care a fost obținut. Mai sînt desigur și multe alte plante, ca floarea soarelui, cînepa, iar pe mese — aparate de tot felul, microscoape, cîntare... Pe policioare, erau grupați știuleți de porumb mici și mari, unii galbeni, alții roșii sau albi.

Moș Cristea m-a întîmpinat cu prietenia și ospitalitatea recunoscută a moldovenilor.

— Despre realizările dumneavoastră, am deschis eu vorba, știam încă de la București, iar aici, am aflat de la copii multe lucruri interesante. Care dintre rezultatele obținute vi se par mai importante?

— Fără îndoială că cel mai bun rezultat este regenerarea grîului roșu de Botoșani, renumit și peste hotare pentru calitatea glutenului său. Grîul acesta, sortit pieirii acum, e de mare folos gospodăriei agricole din comună.

— Dar de ce „sortit pieirii"? l-am întrebat eu.

Moș Cristea, arătînd spre o tavă care nici nu știu cînd apăruse, îmi zise zîmbind:

— Iată, servește mata, iar eu îți voi spune tot ce te interesează. Apoi, cu aerul cel mai cunoscut al profesorului care vrea să-și prindă elevii cînd nu știu, adăugă: Ei, știi ce-i asta? Să nu-mi spui că-i dulceață. Asta vede oricine. Dar ce fel de dulceață e?

După aspect n-am ghicit, așa că i-am cerut îngăduința s-o gust. Am terminat-o chiar, dar tot am rămas datoare cu răspunsul.

— Văd că tot nu ghicești. Am să-ți spun eu atunci, interveni gazda. E dulceață de smochine verzi, specialitatea casei, întări el ultimele cuvinte. Dar ți-am făgăduit să-ți spun care-i povestea grîului nostru. Să începem:

In 1953, după căutări îndelungate, am găsit la un om din comună o mînă de boabe de grîu roșu, amestecat prin grîul obișnuit. L-am însămînțat și am așteptat vara, cînd se petrece autofecundarea, tocmai pricina degenerării lui. Atunci am început sterilizarea florilor femeiești de pe un număr de spice și am lăsat să se facă polenizarea la alegere. Experiențele noastre au dat rezultate din ce în ce mai bune timp de trei ani. Iată, îmi arătă el un grafic pe peretele din față. Grîul roșu complet regenerat a dat în anul 1956 o producție medie de 2.650 de kilograme la hectar față de 1.550 kilograme obținute de G.A.C., fără să mai vorbim de producția de 950 de kilograme la hectar din gospodăriile individuale. Iată dar marile calități ale acestui grîu: gluten de calitate superioară și producție sporită la hectar.

Nu m-aș prinde să vă redau discuția pe care am avut-o cu moș Cristea vorbind despre toate realizările sale. Asta n-ar fi posibil, chiar dacă am închina acestei probleme cele patru pagini ale ziarului nostru. Cîteva lucruri însă vreau să mai spun. L-am întrebat care au fost cele mai mari greutăți pe care le-a întîmpinat în lucrul său, la care mi-a răspuns înciudat:

— Clima a fost și-mi este cel mai mare dușman. Avem în regiune o climă cam aspră, oarecum diferențiată de restul țării.

— Și cum luptați cu aceasta? l-am întrebat eu.

— Cărăm apă cu sapa și tot udăm, mi-a răspuns el dîrz. Da, da, cu sapa. In vara trecută am făcut șase prașile ceea ce ne vine în ajutor ca trei ploi bune.

Bineînțeles, n-am putut pleca fără să-l întreb care sînt planurile pentru viitor. Și aici am acoperit alte multe pagini cu însemnări. Iată numai cîteva din ele: transformarea grîului de toamnă Lutecens 62 în grîu de primăvară, extinderea în cîmp a smochinului, crearea de noi soiuri de meri. Cum se va putea aceasta? Intrebați-l pe tovarășul Cristea sau chiar pe învățăceii lui, pionierii din Școala de 7 ani din comună.

F. BALAN

La cercul de tîmplărie și sculptură în lemn de la Palatul pionierilor din București, se lucrează intens. Etajere, biblioteci în miniatură, vor porni, nu peste multă vreme, către Moscova — orașul Festivalului.

ATLASUL PIONIERULUI

VĂ PREZENTĂM:

Islanda

Navigatorului care, părăsind coastele Norvegiei, a străbătut aproape 1.000 de kilometri pe valurile capriciosului Ocean Atlantic, îi apare ca într-un basm, țîșnind fără veste din ceață, priveliștea magnifică și bizară a unui nesfîrșit țărm dantelat, punctat ici colo cu albul zăpezii. E uriașa insulă a Islandei. „Uriașă" desigur, fiindcă numără nu mai puțin de 103.000 km². Solul Islandei e un podiș abrupt din care se ridică, pe alocuri, munți vulcanici, înalți de 1.200—2.000 m. De-altfel, întreaga insulă e de origine vulcanică, pe suprafața ei aflîndu-se peste 100 de vulcani, din care 26 în plină activitate. Din această pricină, țara e deseori bîntuită de cutremure, cenușa vulcanică fiind purtată de vînt pînă pe țărmurile Scoției și Scandinaviei.

Primele așezări omenești de pe insulă au fost întemeiate în secolul VIII de pescarii irlandezi și scoțieni. Dar urmașii acestora, sînt foarte puțini. Adevărații strămoși ai islandezilor sînt norvegienii, care au poposit aici în a doua jumătate a secolului IX. Ceea ce i-a atras pe vechii navigatori spre țărmurile Islandei a fost de bună seamă pescuitul, deoarece insula nu are alte bogății însemnate. Și azi ocupațiile de căpetenie ale locuitorilor sînt pescuitul și creșterea vitelor. Islanda e nevoită să importe cereale, petrol, materiale de construcție și mai toate produsele industriale. Singura ramură industrială a țării o constituie șantierele de construcții navale. Rîurile vijelioase ale insulei ar putea furniza din belșug energie electrică, dar ele nu sînt utilizate decît în mică măsură de guvernanții țării. De remarcat e de asemeni că în Islanda nu există căi ferate.

In 1946 în Islanda a fost introdus învățămîntul elementar obligatoriu. Totuși, în 1950, învățămîntul obligatoriu nu era realizat decît în 25 de districte din 220. Interesante sînt și așa-zisele „școli ambulante", existente în ținuturile cu populație rară. Invățătorii cutreieră satele, rămînînd în fiecare cîte două luni...

★

Islandezii sînt un popor mic: 150.000 de locuitori, dintre care 53.000 formează populația din Reykjavik (capitala Islandei). Cu toate acestea, hărnicia, dîrzenia și priceperea acestui popor sînt minunate. Situația economică grea se datorește însă faptului că, deși nu are o istorie prea veche, Islanda a trecut de-a lungul anilor prin multe încercări aspre și suferințe. Muncitorii și pescarii, oamenii simpli, au fost întotdeauna asupriți și exploatați cu sălbăticie de cotropitorii străini și de marii negustori.

Din 1264 pînă în 1397, Islanda s-a aflat sub suveranitatea Norvegiei, după care a fost acaparată de regatul Danemarcei. Bogătașii danezi au jefuit Islanda cu atîta cruzime și lăcomie, încît poporul ajunsese în sapă de lemn. Chiar bucățica de sfoară necesară unei undițe, era o problemă greu de rezolvat pentru un om simplu! Islandezii s-au răzvrătit în dese rînduri împotriva asupririi. Mulți eroi au căzut sub securea călăului ori au pierit în ștreang, dar flacăra tradiției revoluționare nu s-au stins o clipă. După îndelungate lupte și jertfe, Islanda și-a dobîndit independența abia în 1944, iar la 17 iunie, în acelaș an, a fost proclamată republică. O independență formală, firește, deoarece, încă din timpul celui de al doilea război mondial, pe pămîntul Islandei a pus piciorul un asupritor și mai de temut: imperialismul american. Cu sprijinul binevoitor al guvernanților, imperialiștii au transformat Islanda într-o bază militară agresivă, iar monopolurile de peste ocean au început jefuirea sistematică a trudei muncitorilor și pescarilor islandezi.

Dar forțele progresiste ale țării, însuflețite de marea victorie obținută de Uniunea Sovietică împotriva fascismului, au început cu hotărîre lupta pentru libertate. In fruntea acțiunilor duse împotriva cotropirii imperialiste și a exploatării, se află Partidul Socialist Unit Islandez. In mai 1951, a avut loc cea mai mare grevă generală din Islanda, iar în 1952, greva de trei săptămîni a cuprins 83% din muncitorii uniți în sindicate, terminîndu-se cu victoria greviștilor. Și lupta pentru pace, independență și progres a micului dar hotărîtului popor islandez continuă.

Vasile MANUCEANU

Ce mi-a povestit o dirigintă...

Clasa a VI-a A, de la Şcoala de 7 ani din Paşcani-Tîrg, poate fi numită într-adevăr o clasă bună. Te îndreptăţeşte la aceasta atît situaţia la învăţătură, cît mai ales unitatea şi prietenia dintre colegi. Dar copiii aceştia n-au fost aşa întotdeauna. Nici chiar la începutul acestui an şcolar. Cine i-a văzut atunci, nu i-ar mai recunoaşte. Auzind şi eu de această transformare, aş spune „miraculoasă“, am întrebat-o pe tovarăşa profesoară Grecu, diriginta clasei, :

— Vreţi să-mi spuneţi cum s-a petrecut „minunea“ cu clasa a VI-a A ?

— N-aş putea spune „foarte simplu“, cum se obişnuieşte în unele interviuri. Dar de vreo minune în orice caz nu e vorba. S-a văzut prea bine că puterea a stat în mîna fiecăruia dintre elevi. Şi iată de ce : la sfîrşitul primului trimestru, erau în clasă patru pionieri „candidaţi“ la repetenţie, cinci corigenţi la două materii şi mai mulţi la o singură materie. Era un lucru destul de rău, continuă să vorbească diriginta, dar şi mai rău era că pionierilor nu li se părea nimic grav. Se pierdeau în fel de fel de năzbîtii de care făceau haz, fie că meritau, fie că nu.

Cînd toţi băieţii s-au tuns, Florin Ababei şi-a ferit cu toată străşnicia podoaba capului, purtînd-o într-o freză lustruită care, între noi fie vorba, îi răpea destul timp. I s-a atras atenţia şi atunci colegii au sărit repede să-l apere.

— E băiat mare, au spus ei. (Aici aveau întrucîtva dreptate, căci cu un an în urmă, tot în clasa a VI-a fusese). Dar freza tot nu-i ajuta să se vadă că-i mai mare, pentru că de învăţătură nici vorbă să se ţină...

In oră, cînd începeau să ţuiere flotilele avioanelor de hîrtie care porneau din fundul clasei, toţi se amuzau. Nu-i puteai întreba cine a făcut asta, pentru că ei se „solidarizau“ şi nu scoteau o vorbă.

Intr-o zi, auzisem că mai mulţi elevi din clasa mea au luat nota 2. M-am dus la ei, să văd ce s-a întîmplat. Dar de cum am aflat care sînt aceia, m-am lămurit. Erau Wili Biziniver, Florin Ababei, Mihai Burcă şi Ştibei.

— Şi de ce eraţi atît de sigură? am întrebat-o eu.

— Pentru că erau cei mai neastîmpăraţi şi neatenţi în ore. De-altfel, mi-au şi spus că au fost întrebaţi despre lucruri care s-au discutat în clasă, dar ei erau cu gîndul tocmai prin... Antarctica.

Azi aşa, mîine aşa, pînă cînd chiar unora dintre ei le-a fost oarecum ruşine să facă haz cînd doiurile plouau în clasa lor. Şi-au început să se întrebe : De ce? De-abia atunci au observat, de pildă, că în clasa lor mai sînt băieţi care scriu urît şi cu greşeli. Aşa că Maria Prisăcaru, una dintre elevele bune, a avut curajul să le ceară lui Niţă şi Florin să scrie în plus acasă. La limba romînă, unde erau mulţi corigenţi, mai dăinuia un mare rău. Tocmai cei slabi nu-şi găseau timp pentru citit. Elena, căreia îi place mult literatura, a început să stîrnească discuţii în jurul cărţilor citite, ba să le dea colegilor porecle după eroii unora dintre cărţi, în aşa fel încît ei voiau să afle neapărat cum sînt eroii respectivi şi începeau să răsfoiască cîte o carte...

Preşedinta detaşamentului i-a chemat să lucreze daruri pentru Festival. După o zi, două, a început să le placă. Şi s-a văzut bine că în clasa a VI-a apăruseră preocupări mai atrăgătoare decît avioanele de hîrtie. Acest început bun a fost de-ajuns. Odată lăsaţi în voia lor, cei care se ţineau de nimicuri n-au mai avut chef să fie măscărici fără public şi s-au lăsat păgubaşi.

Cam acestea sînt cele cîteva lucruri care s-au petrecut în clasa a VI-a. Mi s-ar putea spune că nu e nimic nou în povestea asta.

Intr-adevăr, indisciplina şi nepăsarea sînt vechi duşmani ai şcolarilor. Numai că cei din clasa a VI-a au izbutit să le alunge şi rezultatele bune s-au şi arătat. Azi, în clasă nu mai e nici un repetent, iar cei cîţiva corigenţi la o singură materie, cred că se vor îndrepta pînă la sfîrşitul anului. Spun „cred“, pentru că au învăţat să-şi ţină cuvîntul.

B. FLORIN

Răsadul de roşii este încă în geamlîcurile G.A.S.-ului. Şi aci el trebuie să fie plivit. Acest lucru a fost făcut într-una din zilele vacanţei, de către pionierii Şcolii medii mixte din Urziceni.

De vorbă cu cititorii

După cum vedeţi, mă ţin de cuvînt. Am citit pînă şi ultimele scrisori. Erau multe şi interesante. Şi, ca să nu fiţi nerăbdători, mă grăbesc să vă răspund. Prima scrisoare pe care am luat-o a fost a Ilenei Anton; de aceea îi voi răspunde tot ei în primul rînd

— Pionierei **Anton Ileana** clasa a VII-a B, unitatea nr. 6-Reşiţa.

Sofia e într-adevăr vinovată. Ea nu a înţeles ce înseamnă adevărata prietenie. Şi pentru ca lucrurile să fie mai limpezi, redau aici scrisoarea ta :

„Eu am o prietenă, Bondor Sofia. Amîndouă învăţăm în aceeaşi clasă, sîntem prietene bune şi totodată membre în colectivul de conducere al unităţii. La început, totul mergea aşa cum trebuie, dar de la un timp, Sofia nu mai muncea Ba se prefăcea că e bolnavă, ba lipsea de la adunare, ba de la un concurs. Încetul cu încetul, a început să şi mintă. Eu n-am mai putut răbda. I-am spus tot ce credeam despre ea, am criticat-o... Ca s-o ajut. Sofia însă s-a supărat. Şi acum, de cîte ori mă întîlneşte, îmi întoarce spatele. Ce să fac ? Eu ţin mult la ea şi vreau să fim prietene“.

Dragi pionieri, scrieţi-i şi voi Sofiei ; spuneţi-i : a avut dreptate să se supere, ori ba ?

— Pionierului **Bolintiş Nicolaie**, comuna Daia, raionul Giurgiu, regiunea Bucureşti.

Am aflat lucruri triste despre tine. Cică nu îţi asculţi părinţii, că nu înveţi şi pe lîngă toate acestea faci şi multe obrăznicii. Drept să-ţi spun, tare nu-mi vine să cred. Un băiat mare, cu multă voinţă, nu se poate comporta aşa. Aştept confirmarea.

— Pionierilor **Mincu Rodica şi Spinghel Maria**, clasa a VII-a A, Şcoala medie mixtă nr. 19-Bucureşti.

M-am bucurat şi eu cînd am aflat că şcoala voastră a primit numele marelui povestitor Ion Creangă. Aceasta e o mare cinste! Cred că ştiţi ce aveţi de făcut.

— Pionierului **Zamfir Petre**, clasa a VI-a, Şcoala de 7 ani, com. Gîldău, raionul Feteşti, regiunea Constanţa.

Obiectele lucrate de voi la cercul de tîmplărie m-au interesat. Cred însă că acesta-i abia începutul, că de acum încolo veţi face nu numai colivii, cuiere, ci şi lucruri mai complicate.

Eu vă doresc succes.

MARIUCA

Dragi prieteni

Mă numesc Angelka Kuhne, am 13 ani şi sînt în cl. a VII-a. Doresc să corespondez cu cineva care se ocupă de filatelie, dar căruia să-i placă şi chimia şi fizica

Eu locuiesc în orăşelul Zittau care anul trecut şi-a sărbătorit 700 de ani de existenţă. Orăşelul, aşezat la poalele unui munte, este foarte frumos Avem fîntîni şi biserici vechi şi chiar un ceasornic de flori.

Aştept veşti de la voi.

Angelika KUHNE
Zittau/Sa

Der Deutsche-Sovyetische
Freundschaftstrasse 22
D. D. R.

POŞTA SĂPTĂMÎNII
10-17 IV 1957

In călătorie

Ziua se îngînă cu noaptea. Pe covertă, pentru raportul de dimineaţă, stau aliniaţi marinarii, geografii naturaliştii şi.. bucătarii Se face trecerea în revistă. Amiralul Vasiliu Victor trece mîndru prin faţa coloanei. Apoi sună sirena. Fiecare trece la postul său. Şi „Vaporaşul albastru“ pleacă din portul Constanţa.

Marea!... In jurul tău, cît vezi cu ochii, nu e decît apă. Vaporul înaintează. A doua zi, pe înserate, trecem prin strîmtorile Bosfor şi Dardanele. Pe ambele maluri, ca nişte licurici, se văd luminile. Apoi trecem pe lîngă Grecia, Italia, Spania.

In acest timp, geografii fac însemnări pe hartă, naturaliştii cercetează plantele microscopice din adîncurile necuprinse ale mării. Fiecare participă într-un fel la călătorie.

☆

Poate credeţi că totul s-a întîmplat în realitate? Nu! Acum, în vacanţa de primăvară, detaşamentul nostru a organizat o călătorie imaginară cu „Vaporaşul albastru“ în jurul lumii. Şi cîte nu am văzut!

Detaşamentul nr. 9
Şcoala medie mixtă
nr. 19
Bucureşti

Cercul nostru

Avem în şcoală multe cercuri, dar cel mai îndrăgit de băieţi este cercul de fizico-matematici.

Să fii membru al cercului nu-i aşa uşor! În primul rînd, trebuie să fii fruntaş la învăţătură, să fii disciplinat şi... să ai mîini pricepute. Pentru că. să ştiţi: degeaba ai note cinci la fizică, dacă nu ştii să faci un electromagnet...

Acum cîteva zile, ne-am cumpărat cîteva jocuri tehnice. Cu ajutorul pieselor de aici, facem vagoane, locomotive... ce mai : trenuri întregi!

Activitatea cercului nostru este plăcută, dar şi folositoare.

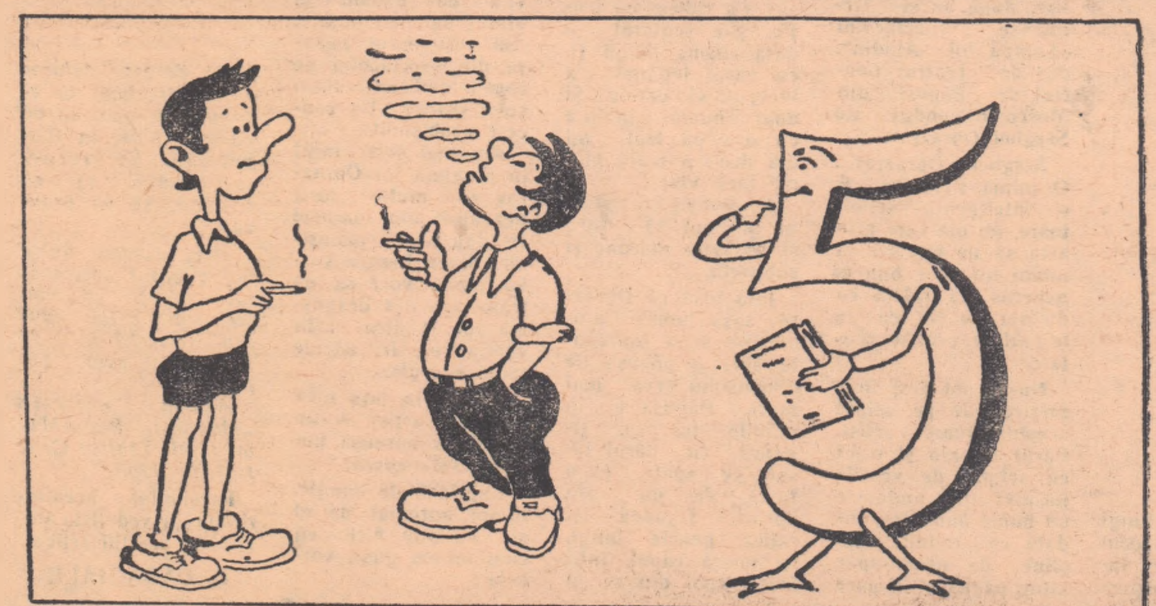
Petre PAVEL

cl. a VII-a Şcoala de 7 ani, comuna Mihai Bravu
regiunea Bucureşti

In cinstea Festivalului

- *Pionierii din comuna Gherăieşti, raionul Roman, amenajează un stadion. El va avea teren de fotbal, volei, pistă cu obstacole şi groapă de sărituri.*
- *La Şcoala de 7 ani nr. 1 din Jibou, regiunea Cluj, se pregăteşte un festival artistic.*
- *Pionierii din comuna Vinderei, raionul Bereşti, regiunea Galaţi, au strîns 1973 kg fier vechi. Totodată, au curăţat de omizi 565 pomi fructiferi şi au plantat 437 puieţi.*
- *La Paşcani s-a început confecţionarea cadourilor pentru Festival. Pentru trimiterea celor mai frumoase cadouri, la sfîrşitul acestei perioade se va face o expoziţie-concurs. Totodată, pionierii au început să strîngă fier vechi, sticle, borcane, toate valorificate pentru fondul Festivalului.*
- *Tot în cinstea Festivalului pionierii din comuna Iaşi, raionul Tîrgu-Jiu, au plantat 15 alei cu trandafiri.*

UMOR ★ UMOR ★ UMOR

Puteţi ghici oare ce legătură are cu nota 5 convorbirea acestor copii?
N. R.: In R. P. Albania, 5 este cea mai mică notă de promovare.

(din revista albaneză „PIONIERI“)

Elena Dragoş

O zi în cartierul unde am copilărit

Merg la o mare întîlnire. Îmi aud ritmul bătăilor inimii şi un val de bucurie îmi electrizează fiinţa. Mă ameţeşte bucuria Am ajuns. Aici cerul e mai albastru decît aiurea. Aici casele-s prietenoase ca nicăieri. Strada copilăriei mele m-a recunoscut, m-a sărutat pe frunte cu buzele văzduhului ei albastru. Din strada asta ne-a alungat războiul Eram prea mică atunci. Nu-i cunoşteam pe duşmanii care învrăjbiseră pe maghiari şi romîni, de aceea nu înţelegeam de ce vecinii noştri care se iubeau începuseră să se urască de moarte. Războiul m-a răpit străzii copilăriei şi torentul lui m-a împins departe, nemilos

Îmi vine să îngenunchez înaintea acestei case ca înaintea unei icoane a copilăriei, să mîngîi poarta veche şi aspră de scîndură sură E casa copilăriei mele. O privesc năucită şi fără să vreau plîng şi buzele mele murmură ca o rugăciune vorbe pentru ea:

„Ce mult mă mir văzîndu-te-aşa mică —
In amintirea mea păreai mai mare.
O uşă ai, doar cît să se strecoare
Din uliţă-n odaie o fetică
Demult aşa demult a fost, că-mi pare
C-a fost un basm, rostit de o bunică,
La geamul tău, cu flori de levănţică,
Mă aştepta măicuţa zîmbitoare...“

Eram de şase ani cînd am plecat din această casă lăsînd în urmă un cîine negru ca funinginea şi pe Tira — mîţa cu şorţ alb dinainte şi caftan de catifea tărcată pe umeri şi spate Ei au aşteptat să se reîntoarcă stăpînii multă vreme, pînă cînd foamea i-a doborît şi i-a aplecat spre pămînt.

Au mai rămas pe strada copilăriei mele puţini din vecinii pe care-i ştiu pe nume, dar nu-i mai ştiu la chip Mă mir că bătrîna Peţa, apa sprintenă şi odinioară atît de cristalină e astăzi întunecată şi leneşă Pe malul ei au apărut o sumedenie de case, clădite de stat pentru familiile muncitorilor de la fabricile de boia şi dantelă din cartier.

Pe la prînz, strada s-a înveselit Ieşiseră de la şcoală copiii. Rodica Buda alerga spre casă nu pentru că-i era foame, ci fiindcă primăvara totul te face să zburzi, să nu mai semeni cu fiinţa aplecată, încotoşmănită în cojoacele de astă iarnă. Apoi le-am întîlnit pe cele trei prietene: pe Mezei Irina, pe Bere Elena şi pe Moţoiu Aurica, discutînd despre cele întîmplate în acea zi la şcoală. Mica Erjika Konoloş se plimbă cu tricicleta, la soare. Deocamdată n-are grijile şcolii, nu trebuie să înveţe sau să-şi scrie temele pentru mîine Erjika, după ce se plictiseşte de plimbat cu tricicleta, se duce în casă să-şi ia bomboane şi apoi iese iar pe stradă, să caşte gura la copiii care vin de la şcoală ori la femeile care merg să ia apă de la cişmeaua din colţ. Pe Erjika o mîngîie şi-o alintă şi copiii maghiari şi cei romîni Şi ea le zîmbeşte deopotrivă, cu zîmbetul acela nevinovat şi dulce.

M-am dus apoi spre Şcoala elementară nr 6, care se află în capătul străzii despre care v-am vorbit şi care astăzi se cheamă „Steagul Roşu“.

Am nimerit acolo tocmai cînd începuseră cursurile de după amiază. Vereş Peter, care obişnuieşte să întîrzie de la prima oră, a întîrziat şi de astădată şi stă la poartă sfios, cu capu-n pămînt, de parc-ar fi la prima întîrziere. Silaghi dintr-a V-a a venit să-i ţină de urît.

— De ce nu stai în clasă, Silaghi? am întrebat eu.

— Pentru că am suflat şi profesorul mi-a spus că, dacă nu mă pot abţine, să ies afară..

— Îmi închipui că eşti bun la franceză — l-am cercetat eu.

— Da, îmi place franceza.., bîigui băiatul, roşindu-se.

(Mai tîrziu am aflat că Silaghi este unul dintre cei mai nevinovaţi la acest obiect).

După ore am făcut cunoştinţă cu alţi băieţi şi alte fete. Pentru draga primăvară, Lucia Mureşan, cea mai simpatică fată dintr-a VI-a (aşa spun băieţii), a aşternut versuri care sună aşa:

„Pe sus zboară-n stol rîndunele,
In rînd vin din zările calde,
Aduc primăvara cu ele...“.

Totuşi, poezia despre toamnă, pe care Lucia a scris-o tot acum, e mult mai reuşită decît cea închinată primăverii. Probabil pentru că Luciei îi place mai mult anotimpul în care se pare că sună în aer o alăută nevăzută şi copacii plîng cu frunze de jalea cîntecului

In clasa a VII-a există şi un prozator cu renume în toată şcoala. E Filimon Viorel El are caiete pline de schiţe, povestiri şi reportaje, pe care le citeşte colegilor săi în orele libere Filimon Viorel visează să ajungă scriitor Mi-a mărturisit că a scris şi el „pe timpuri“ versuri, dar că s-a lăsat, deoarece proza e mult mai serioasă...

Chişbora Ionel se va face doctor veterinar — mi-au spus băieţii. După ce l-am cunoscut pe Ionel, mi-am dat seama că nici nu şi-ar putea alege o altă meserie. Ionel iubeşte mult animalele. Tatăl său fiind ocupat, el are grijă de animalele de acasă Cînd Steluţa, vaca galbenă, s-a îmbolnăvit, a fost chemat doctorul Ionel a ascultat sfatul medicului şi a îngrijit-o. Vaca s-a făcut bine

Ionel mai are şi alte calităţi. Ştie să călărească Pînă a învăţat, a fost greu. O dată, calul a fugit de sub el şi Ionel a căzut, cum se spune, bine. Acum Sultan, calul cu pricina, s-a obişnuit cu stăpînul cel mic şi îl poartă supus oriunde

Ţoca Aurel, preşedintele de detaşament, nu s-a hotărît încă ce va face cînd va termina şcoala; nu se ştie sigur dacă va urma şcoala profesională metalurgică din Oradea, dar, că în curînd va fi un fotbalist renumit, asta e sigur.

Viorel Filimon, prozatorul, şi Ursuţ sînt prieteni nedespărţiţi. Nu ştiu cum se face, dar, dacă lui Viorel îi place o fată, îi place şi lui Ursuţ Cînd lui Viorel i-a venit ideea să o invite la cinema pe Erna (care învaţă la şcoala maghiară), tocmai i-a venit şi lui Ursuţ aceeaşi idee Şi, ca să nu fie supărat nimeni, s-au dus toţi trei la cinema.

— Dar pe colegele voastre nu le invitaţi la film?

— Colegele noastre-s foarte rele, mi s-au plîns băieţii Nu poţi să le atingi nici cu un deget, că fug la cancelarie să te pîrască.

Noroc că n-au fost fetele de faţă că s-ar fi încins, desigur, ceartă În ceea ce mă priveşte, nu cred că băieţii au sută la sută dreptate.

Aşa a trecut ziua În ziua aceea, Bodea Constantin, dintr-a V-a, a luat un 2 la franceză, Damian Doina din aceeaşi clasă, la acelaşi obiect, a luat un 5

Aurică Gherlea a căpătat un 2 la matematică, iar Eliaş Maria, tot la matematici, un 5.

Deci ziua aceea nu s-a deosebit cu nimic de celelalte zile care au poposit pe strada copilăriei mele.

Noaptea şi-a deschis floarea ei albastră Reflexele luminii şi parfumul ei au inundat cartierul. Mi-am luat rămas bun de la copii, de la salcîmi şi de la casele de piatră..

Vreau ca ţîncii de pe strada copilăriei mele să aibă linişte, să poată învăţa fără griji Vreau ca atunci cînd se vor face mari să nu se învrăjbească între ei numai pentru că unii vorbesc limba lui Petőfi şi alţii pe cea a lui Eminescu. Ii vreau prieteni între ei; nu-i vreau rătăcitori pe drumuri străine. Vreau să nu cunoască visele chinuitoare în care strada, casa şi oamenii cu care ai copilărit îţi apar ca printr-un fum.

Oradea, martie 1957

O INIMĂ FIERBINTE

Pe Serghei Obrazţov l-am găsit în mijlocul copiilor: nişte prichindei mărunţi şi neastîmpăraţi. Unul i se cocoţase în braţe, altul trăgea de rochia unei păpuşi, iar o fetiţă cu plete lungi privea uimită, cu ochii mari, cuminţi, la lumea asta de păpuşi de toate felurile care o înconjurau Dar nu v-am spus unde mă aflam. Eram în spatele cortinei, între culise, după ce se terminase spectacolul „Lampa lui Aladin“, dat de Teatrul Central de Păpuşi din Moscova, condus de Serghei Obrazţov.

Serghei Obrazţov... O inimă fierbinte şi o inteligenţă sclipitoare, un om care prin arta sa ne impune să iubim tot ce e bun şi generos, să rîdem cu dispreţ de tot ce e îngîmfare, prostie, răutate.

Nu-mi pot desprinde privirea de pe chipul acestui mare artist. Părul lui alb şi ochii cu sclipăt de veselie jucăuşă îţi amintesc un bunic bun Dar, îndată ce mîinile lui pline de neastîmpăr ating păpuşile, îţi pare că ai înainte-ţi un vrăjitor.

Eram lîngă el, cînd un leu (se înţelege că era vorba de o păpuşă) s-a ridicat cu trufie, şi-a scuturat o dată coama lungă şi, cu pasul legănat, a început să umble Şi doar numai înainte cu o clipă leul nu era decît o biată blană fără viaţă...

Apoi nişte căţeluşi au început să sară şi să latre mărunt şi subţirel...

Iată însă că Obrazţov lasă lumea animalelor şi se îndreaptă spre o păpuşă de dimensiuni ceva mai mari. Păpuşa e în mîinile lui: o ţigancă cu părul lăsat pe spate, cu o fustă de un roşu aprins. Ţiganca îşi ridică genele lungi, îşi mişcă capul, întîi încet, apoi din ce în ce mai repede şi se aruncă într-un dans înfocat. Iar Serghei Obrazţov îi cîntă şi se bucură fără stavilă de dansul ei plin de frumuseţe. Am recunoscut păpuşa din spectacolul pe care-l dăduse înainte cu o seară: „Un concert neobişnuit“.

Am mai stat mult în preajma lui Obrazţov şi multe ne-a dezvăluit din tainele ce dau viaţă păpuşilor. Şi cu fiecare vorbă parcă voia să ne transmită din dragostea lui pentru arta căreia el îi dăruie toată energia.

Aveam în faţa mea un mare artist — un om de o nespusă bogăţie sufletească.

Cuprinsă de emoţie, m-am apropiat de el şi nu ştiu nici eu cum mi-am găsit vorbele:

— Vă rog să adresaţi cîteva cuvinte cititorilor „Scînteii pionierului“.

Mi le-a dat. Iată-le:

Dragi copii,

Vă doresc tuturor să reuşiţi bine la examene şi apoi să vă odihniţi bine, în timpul verii. Să cutreeraţi munţii, să vă scăldaţi, să vă bronzaţi.

Dacă cineva dintre voi a văzut spectacolul nostru „Lampa fermecată a lui Aladin“, scrieţi-ne la Moscova, cum v-a plăcut.

Adresa noastră: „Moscova, Piaţa-Maiakovski, Teatrul Central de Păpuşi“.

Facsimilul acestor rînduri îl vedeţi la începutul acestui articol.

B. CARAGIALE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA București, Piaţa „Scînteii“ Tel 7 60 10, 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I V Stalin“.